

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ, ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Εγκριμένον υπό του Υπουργείου της Παιδείας ως ελεύθερον ανάγνωσμα δι' όλα εν γένει τα Σχολεία (1932)
Τμηθέν δια του Αργυρού Μεταλλίου της Ακαδημίας Αθηνών (1935).

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΑΗΓΩΤΕΑ
ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: Έτησία δεξ. 15000, Εξάμηνη δεξ. 8000.
ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ: Άγγλιας, Αιγύπτου Λίρας 1:10
Αμερικής και άλλων κρατών, Δολλάρια 8.
Εξάμηνη ανάλογως.
ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ ΚΙ ΕΜΒΑΣΜΑΤΑ
Άποστολάς: Προς τὸ περιοδικὸν «Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ», ὁδὸς Λέσκα 18, Βυβλιοποιεῖο «Ανατολή» Ἀθήνας. Τηλεφ. 20.977

ΙΔΡΥΤΗΣ ΤΟ 1929
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ († 1941)
ΙΔΙΟΚΤΗΣΙΑ { ΜΑΡΙΑΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΥ
ΕΥΘΑΛΙΑΣ ΧΡ. ΝΑΤΣΙΟΥ
ΑΙΚΑΤΕΡΙΝΗΣ Π. ΜΟΥΣΑΡΑΚΗ
ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ
ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΤΟΜΟΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ
Ἀρχίζει τὴν 1ην Ἰανουαρίου, ἀλλ' αἱ συνδρομαὶ ἀρχίζουν τὴν 1ην οἰουδιώτου μηνός.
Παλαιὸι Τόμοι, ἕκαστοι, τιμῶνται δε. 15000 ἀδάτος καὶ 18000 χρυσῶδ. — Ο ΑΓΟΡΑΣΤΗΣ κατὰ φύλλον ἀποκτὰ προνόμια συνδρομητοῦ λαμβάνων ψευδώνυμον δε' ἐν ἔτος ἐπὶ πληρωμῇ δε. 2000

Περίοδος Γ' — Τόμος 2ος Ἀθήναι 7-12 Δεκεμβρίου 1946 Ἔτος 68ον — Ἀριθ. 49-50

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ ANDRÉ LAURIE

ΠΡΟΑΣ Ο ΝΙΚΙΟΥ

ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ: ΓΙΑΝΝΗ Β. ΙΩΑΝΝΙΔΗ

(Συνέχεια από τὸ προηγούμενο)

Πρὶν μισὴ ὥρα περίπου ὁ Εὐφορίων ἀπὸ τὸν ὀπίσθιο ζητούσα εἰδήσεις γιὰ τὴν οἰκογένειά του, μού εἶπε ὅτι βρισκότανε σὲ θλιβερὴ κατάσταση: Ἡ Εὐχαρὶς μαραινότανε, ὁ Λεωκράτης εἶτανε πάντα σκυθρωπός. Μερικὲς ἐπιχειρήσεις ποὺ ἔκανε εἶχανε ἀποτυχία — ἀσήμαντες κατὰ βῆθος — καὶ ἔδινε ἐξηγήσεις πολὺ ἀπαισιόδοξες. Τὶς ἐρμήνευε σὰ σημαία μελλοντικῶν συμφορῶν. Ἀπ' τὴ στιγμή ποὺ ἔχασε τὸν Ποσειδῶνα, ἔχασε καὶ τὸ θάρρος του.

Ποιά θεία τόχη λοιπὸν τὸν ἔφερε μέσα στὸ δικό μου σάκο! Δὲ μοῦ πέρασε εὔτε μιὰ στιγμή ἀπ' τὸ νὰ εἶ ὅχι δόξα, ἀλλὰ ἀτιμία κρεμότανε πάνω ἀπὸ τὸ κεφάλι μου. Πῶς ἦταν δυνατό μιὰ τέτια σκέψη νὰ φυτρώσῃ στὸ κεφάλι μου; Μήπως κι' ἐν βρισκότανε στὸ σάκο ἐνὸς ἄλλου συμμαθητῆ μου, θὰ τὸν κατηγοροῦσα γιὰ κλέφτη; Ποτές, σὰς βεβαίω.

Στὴν ἀρχή, ὅλοι μὲ πλησίσσανε κἀνοτάς μου ἐρωτήσεις καὶ δίνοντάς μου ἕνα σωρ συγχαρητήρια. Καθὼς ἤθελε νὰ τὸν δεῖ, νὰ τὸν ἀγγίξει, ἤθελε νὰ βεβαιωθεῖ ὅτι τὰ μάτια του δὲν τὸν ἀπατούσαν.

Ὁ Εὐφορίων ἔτρεξε κἀμέσως νὰ φέρῃ τὴν θριαμβευτικὴ εἰδηση στὸν πατέρα του. Δὲν σὰς εἶπα ὠστόσο, ὅτι ἀνάμεσα στοὺς συμμαθητῆς μου, δύο μονάχα μποροῦσαν νὰ μὲ κατηγορήσουν σὰν κλέφτη. Ἄλλοι μόνον ὅμως! Φτάνει, μιὰ σταγόνα δηλητήριο γιὰ νὰ μο-

λυνθεῖ ὀλέκληρο τὸ ἀγγεῖο...
Τὴν ἄλλη μέρα μόλις μπόρεσα νὰ ἀντιληφθῶ τὰ πρῶτα συμπτώματα τοῦ κακοῦ. Εἶχα περάσει ἕνα χαρὸ μὲνο βράδυ ἢ Ἀγαρίστη καὶ ἢ Γλυκέρα, καρδιὲς ἀπλὲς κι' ἀγαθὲς, εἶχανε ὑπερβολικὰ χαρὰ μαζί μου γιὰ τὴν ἐκπληκτικὴ εἰδηση' σὴν χαρὰ μου ἤθελα νὰ γράψω ἀμέσως στὸν πατέρα μου, καὶ πῆγαινα κάθε στιγμή στὸ σχολεῖο γιὰ νὰ μάθω καὶ τίς παραμικρότερες λεπτομέρειες καὶ νὰ συζητήσω μὲ τὸν Εὐφορίωνα.

Φθάσαμε μὲ σελήνη.

τὸ Θεαγένη καὶ μ' ὅλους τοὺς ἄλλους, πῶς ἦταν δυνατό νὰ γίνῃ αὐτὸ τὸ ὑπέρτατο θαῦμα: νὰ βρεθεῖ δηλαδὴ ὁ Ποσειδῶνας μέσα στὸ μαθητικὸ μου σάκο.

Ἄλλὰ τὸ ζήτημα εἶχε λυθεῖ διαφορετικὰ, πρὶν ἀκόμα μῦθ, ἀκούστηκε μιὰ φωνὴ νὰ λέει:

— Μὰ τὴν ἀλήθεια, τὸ αἰνίγμα δὲ φαίνεται καὶ τόσο δύσκολο! Ἄφοῦ τὸ ἀγαλμα βρέθηκε μέσα στὸ σάκο τοῦ Πρῶταντα, σημαίνει ὅτι τὸ ἔχει κλέψει δ... Πρῶας.

Καὶ κάποιος ἄλλος ἀπαντᾷ:

— Αὐτὸ εἶναι ὀλοφάνερο!

Ἄλλοι μόνον! μὲ πόση εὐκολία καὶ προθυμία πιστεύεται τὸ κακὸ στὸν κόσμον. Θλιβερό εἶναι νὰ τὸ

λέει κανεὶς: ἀλλὰ αἱ δύο συμμαθητῆς μου φανήκανε ἀρκετὰ μαθητροὶ γιὰ νὰ μὲ κατηγορήσουν: ἀλλὰ τὴν κατηγορίαν ὅμως αὐτὴ τὴν ἀπέκρουσαν ἔλοι σχεδὸν κατηγορηματικὰ καὶ ἀδίσταχτα: ὁ Εὐφορίων καὶ ὁ Θεαγένης, καθὼς εὐκολα μαντεύετε, ὑπεῖρξαν οἱ καλύτεροι ὑπερασπιστῆς μου, σὴν περιστάση τούτη. Χαρακτηριστικὴ ἦταν ἡ βοήθεια ποὺ μού ἔδωσαν κι' οἱ δύο: σταθερὴ κι' ἀμετάβλητη.

Ὁ Εὐφορίων ἀμέσως εἶπε:

— Πῶς εἶναι δυνατό, ἕνας ἀνθρώπος ποὺ κλέβει κάτι, νὰ τὸ κρύβει μέσα στὸ σάκο του; Κάτω ἀπ' τὴ μύτη μας! Αὐτὰ τὰ πράγματα δὲ γίνονται!

Τὸ λέω καὶ χαίρουμαι. Στὶς θλιβερὲς αὐτὲς μέρες, ἡ φίλια του δὲν φάνηκε ν' ἀλλάξει εὔτε στιγμή. Ἀντίθετα, γιὰ νὰ δείξῃ ὅτι δὲν ἐπαίρνε στὰ σοβαρὰ τίς κατηγορίες ποὺ μού ἔρριχναν, φρόντιζε νὰ μὲ συνοδεύει ὅπου πῆγαινα, μού γλυκομιλοῦσε κυττάζοντάς με σχεδὸν στὰ μάτια. Βέβαια

ΤΟ ΜΑΥΡΟ ΒΕΛΟΣ

ΙΣΤΟΡΙΚΟΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΡΟΒΕΡΤΟΥ Α. ΣΤΗΒΕΝΣΟΝ
ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ ΑΠ' ΤΟ ΑΓΓΛΙΚΟ ΒΕΤΑΣ Σ. ΠΕΖΟΠΟΥΛΟΥ

(Συνέχεια από το προηγούμενο)

ΚΕΦΑΛΑΙΟ ΙΙΙ.

Ο ΝΕΚΡΟΣ ΚΑΤΑΣΚΟΠΟΣ

Ο Λάουλες είχε παρακολουθήσει όλη τη σκηνή, χωρίς να προσφέρει καμμιά βοήθεια, τρικλίζοντας και σκουτουρλώνοντας στους τοίχους του διαδρόμου.

— Δεξά τω Θεώ, δέ μας άκουσε κανείς, είπε ο Ντίκ, τεντώνοντας τό αύτί του προς τή σκάλα. Άς πάρω τώρα τή φούντα μου.

Ενώ έψαχνε τό πτώμα βρήκε ένα γράμμα που τ'όστελνε ο λόρδος Σόρεμπυ στέν λέρδο Ρουένολντεϊλ και που μαρτυρούσε πως ο λέρδος Σόρεμπυ ήτανε προδότης και δούλευε για λογαριασμό τής Υόρκης.

Ο Ντίκ έγραψε πάνω σ' ένα χαρτάκι :

Λόρδε του Σόρεμπυ, μπορείς να μαντέψεις ποιός σκότωσε τον Άθωπό σου ; Μή χαιρέσαι. Θάβρη κι' η σειρά σου.

Τζών Άμεντ-Όλ

Τό χαρτί τό άκούμπησε σιτί στηθος του σκοτωμένου, κι' ενώ σκεπτότανε τί να τό κάνει τό πτώμα, ο Λάουλες που κάπως είχε βρή τον έκούτό του, βγάξιντας ένα μαύρο βέλος από τήν τσέπη του τό κάρφωσε πάλι στί χαρτί, και ξανάρχισε τό τριγυρδι :

Άν θές να πιης γλυκό κρασί, παπα μου, κόπιασε και σ'...

— Σούτ ! το φώναξε ο Ντίκ. Κατέβη γρήγορα στή σκάλα.

Ο Λάουλες παραπατώντας ξαναπήσε τή σκάλα κι' άρχισε να κατεβαίνη στί κάτω πάτωμα.

Ο Ντίκ ξαναγύρισε στήν κρυψώνα του. Η λογική του έλεγε να φύγη, μα η σκέψη τής 'Ιωάννας τον κρατούσε στή θέση του.

Μένος του, για ώρες δλόκληρες άκουγε τό θύρυδο από τά κάτω πάτώματα. Κανένas δέν άνέβαινε τή σκάλα.

Στί τέλος άκουσε βήματα ν' άνεβαίνουν και σέ λίγο, τής φωνές έκεινων που ανακαλύψανε τό πτώμα.

Όλο τό σπήτι σηκώθηκε στί πόδι. Στρατιώτες, δημηρέτες, κυρίες και λέρδοι, τρέξαν να δούν τί συμβαίνει.

Εάφνου φάνηκε ο Σέρ Ντάνιελ με τό λέρδο Σόρεμπυ.

— Λόρδε μου, είπε ο Σέρ Ντάνιελ. Τό βλέπετε τό μαύρο Βέλος

που σάς έλεγα ; Και μάλιστα αύτή τή φορά σκότωσε ένα δικό σας άνθρωπο.

— Άλήθεια, είπε ο λόρδος Σόρεμπυ. Έναν από τούς πιο έμπιστους και ξίσιους ανθρώπους μου.

Ο Σέρ Ντάνιελ ζήτησε να του δώσουν τό μαύρο Βέλος και τό χαρτί.

— Ό ! λέρδε μου, είπε στί λέρδο Σόρεμπυ. Σας έχουσε μορκαρή. Δέ γλυτώνετε από τό Μαύρο Βέλος. Μα τί γράφανε λοιπόν σ' εκείνο τό γράμμα ;

— Έίχα ένα γράμμα, και τώχα σα είπε ο Λόρδος Σόρεμπυ. Ο τόν πιάσω αύτόν που τό πήρε. Σέρ Ντάνιελ, διατάξτε να φρουρήσουνε τής πόρτες.

Τό πτώμα μεταφέρθηκε στί μικρή παρεκκλήσι του σπιτιού.

Σέ λίγο η 'Ιωάννα ήρθε να βρή τό Ντίκ που κρυβότανε πίσω από τήν κουρτίνα, και να του πη θα σά γίνηκαν.

— Ένας τρόπος υπάρχει για να βγω από δω είνε ο Ντίκ. Να ζητήσω να πάω να προσευχηθώ στί παρεκκλήσι για τήν ψυχή του σκοτωμένου.

— Καλά, είπε η 'Ιωάννα. Πήγαίνε. Και ο Θεός μαζί σου. Η σκέψη μου και η καρδιά μου είναι κοντά σου.

Ο Ντίκ προώρρησε με θάρρος κατέβηκε τή σκάλα κι' έφτασε μπροστά σ' ένα φρουρό.

— Πηγαίνω να προσευχηθώ στί παρεκκλήσι του είνε.

— Άπαγορεύεται να πάς μένος σου, είπε ο φραυρός, και σφύριξε ένα σόνθημα.

Τέσσερες όπλισμένοι στρατιώτες, πλησιάσανε κι' ο φρουρός τούς είπε να έδηγήσουνε τόν πάστορα στί παρεκκλήσι.

Κι' έτσι ο Ντίκ με συνοδεία έφτασε στήν πόρτα τής εκκλησίας και μπήκε μέσα.

Υπήρχαν εκεί πολλοί που προσεύχονταν γονατιστοί, και οι θόλοι τής εκκλησίας άντηχούσανε από φαλμωδίες.

Ο πάστορας που λειτουργούσε μπροστά στήν Άγία Τράπεζα, βλέποντας τό νεοφερμένο, κατέβηκε τά σκαλιά του βωμού, και πλησίασε τό Ντίκ.

— Ποιός σ' έστειλε να προσευχηθής εδώ ; του είπε.

Ο Ντίκ, του έκανε νόημα να προχωρήσουνε λίγο πιδ μακριά από τούς φρουρούς και τότε του είπε με τή φυσική του φωνή :

— Δέ θέλω να σέ ξεγελάσω, Σέρ Όλιβερ. Είμαι ο Ντίκ Σέλτον, και η ζωή μου βρίσκεται στί χέρια σου.

Ο Σέρ Όλιβερ, ο παλιός δάσκαλος του Ντίκ, κίτρινισε άναγνωρίζοντάς τον.

— Ρίχαρτ, του είπε. Τι ζητάς και ξαναθέεις εδώ ; Δέ θα σέ προδώσω. Μα και σ' πρέπει να κάνης δ, τι σου πω. Θα μείνης κοντά μου, να κάνης πως προσεύχεσαι όλη τή νύχτα ως αύριο τό πρωί που θα γίνουν οι γάμοι του Λέρδου Σόρεμπυ. Άν είσαι φρόνιμος και γίνουν έλα έπως πρέπει, τότε θα βρω τρόπο να σέ κάνω να φύγης από δω.

Άν όμως θελήσης να φέρης κανένα εμπόδιο η κάνης να χυθής αίμα, τότε δέ θα βγής και σ' ζωντανός. Σου είπα δ, τι έπρεπε να σου πω. Άμήν !

Και ο Σέρ Όλιβερ έκανε με εύλαβεια τό σταυρό του.

Έτσι ο Ντίκ, γονάτισε πλάι του και προσποιήθηκε πως προσευχόταν. Μα τά μάτια του που έρευνούσαν παντού, είδαν πως οι φρουροί δέν φύγανε, μα πιάσανε τής γωνίες τής εκκλησίας, κατά σύσταση του Σέρ Όλιβερ.

Τότε κατάλαβε πως έπρεπε να κάνη ύπομνη και να περιμένη νερθεύδων έλα έπως θα τέφερνε η τύχη.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ ΙV

ΣΤΟ ΠΑΡΕΚΚΛΗΣΙ

Όλη τή νύχτα δέν πάψανε η προσευχές κι' οι φαλμοί.

Ο Σέρ Όλιβερ, ο πάστορας, για ώρες δλόκληρες δέ μίλησε καθόλου στί Ντίκ.

Μόνο μια στιγμή γύρισε και του είπε :

— Ρίχαρτ, παιδί μου, είμαι άμαρτωλός μόνο άπέναντι στί Θεό, όχι σέ σένα.

— Πάτερ μου, άπάντησε ο Ντίκ. Η τύχη θέλησε να γίνω ταυτόχρονα αϊχμάλωτός σου και κριτής σου.

Άρχισε να ξημερώνη. Τό πτώμα μεταφέρθηκε στί νεκροταφείο, και μέσα στί παρεκκλήσι άρχισανε η προεταίμασιες για τήν τελετή του γάμου.

Ο Ντίκ άνταλήφθηκε τό Λάουλες να στέκη πλάι του ντυμένος με τά ράσα του.

Τήν ίδια στιγμή ο Σέρ Όλιβερ πήγε προς τούς φρουρούς τής εκκλησίας, κι' ο Ντίκ βρήκε τήν εύκαιρία να ψιθυρίση στί Λάουλες :

— Τι ζητάς εδώ ; Δέν ξέρεις πως κινδυνεύει η ζωή μας ;

— Νόμιζα πως έτσι διάταζε ο Έλλις Ντουκγουόρθ !

— Ο Ντουκγουόρθ ; Βρίσκεται λοιπόν εδώ ;

— Ναι, ήρθε χτές βράδυ, είπε ο Λάουλες. Και βρήκα τό μπελά μου σα με είδε μεθυσμένο. Ηρθε επίτηδες για να έμποδίση τό γάμο τής 'Ιωάννας. Και έξερεις, πως έμα ο Έλλις βάλη κάτι στί μυαλό του...

— Λάουλες, πρέπει να θυσιάσω η τήν 'Ιωάννα η τή ζωή μου. Προτιμάω τό δεύτερο.

— Καλά, Μάστερ Σέλτον, άπάντησε ο Λάουλες, μα άπισέ με λίγο να συνειθίσω στή σκέψη πως θα πεθάνω. Λένε πως πιδ καλά να πεθαίνης στή στεργά παρτί στή θάλασσα. Άν και δέν ξέρω κανέναν να γύρισε από τόν τάφο και να μου πη τέτοιο πράμμα, πρόσθεσε ο Λάουλες ξαναβρίσκοντας τό κέφι του.

Από μακριά άρχισε νακούγεται τώρα μια εύθυμη μουσική που όσο πήγαινε και πλησίαζε.

Η καμπάνες άρχισαν να χτυπάν. Κόσμος πολύς μαζεύτηκε να δη τή νυφική πομπή. Οι άνθρωποι του Λέρδου Σόρεμπυ άνοιγανε δρόμο άνάμεσά τους. Και τότε φάνηκε η πομπή σ' όλη τής τή μεγαλοπρέπεια. Μέσα στί άσπρο χιόνι τά βελούδα τά μεταξωτά, τά φτερά, και τά χρυσαφικά, φαντάζαν σά λουλούδια πολύχρωμα.

Πρώτα έρχότανε η νύφη. Κάτωχη στήρίζονταν στί μπράτσο του Σέρ Ντάνιελ.

Από πίσω άκολουθοσε ο γαμπρός. Στήν πόρτα τής εκκλησίας, καθώς έβγαζε τό καπέλο του για να περάση η φαλάκρα του ρόδιζε από τή συγκίνηση.

Και τώρα γίνηκε κάτι που δέν τό περιμένε κανένas.

Μια άσυνείθιστη κίνηση μέσα στί πληθος, και ξαφνικά τέσσερες ταξότες σημάδεψαν με τό βέλη τους τό Λέρδο του Σόρεμπυ.

Χτυπήμενος από δυο μαύρα βέλη ξαπλώθηκε μέσ' στί παρεκκλήσι. Η 'Ιωάννα λιποθύμισε.

Ο κόσμος προσπαθούσε να πιάση τούς ένόχους. Ο Ντίκ και ο Λάουλες τρέξαν να βγουν από μια πλατίνη πόρτα. Μα ο συνωστισμός ήτανε τόσο μεγάλος που δέν τó κατορθώσανε, κι' έτσι άναγκαστικά έμειναν στή θέση τους.

— Σέρ Ντάνιελ, φώναξε τότε ο Σέρ Όλιβερ. Αυτός είναι ο Ρίχαρτ Σέλτον. Πιάστε τον ! Άν θέλής να σώσης τή ζωή σου και τή δική μας διάταξε να τόν πιάσουν.

— Ποι είναι ; φώναξε με τή σειρά του ο Σέρ Ντάνιελ. Μα τό Σταυρό θα τό πληρώση άκριβά αυτό που έκανε.

Τόν πιάσανε και τόν ρίξαν χάμω στί σκαλιά. Ο Λάουλες είχε μαζευτή σέ μιάν άκρη σάν ποντικός.

— Ά ! είπε ο Σέρ Ντάνιελ στί Ντίκ. Έγινες προδότης ; Θα σέ βασανίσω τρομερά για θα έκανες.

— Για πο'ά αίτία ; ρώτησε ηου-

ραίος άντρας διάταξε να γίνη ήσυχία και είπε.

— Ψάξτε τους για όπλα !

Στί Ντίκ δέ βρήκανε παρτί τό σουγιά του, και αυτό ήταν πολύ έλαφρυτικό, άν δέν έλεγε κάποιος πως ο σουγιάς είχε πάνω του αίμα, από τό φόνο του κατσκοπου. Στί Λάουλες βρήκανε τά μαύρα βέλη που είχε στής τσέπες του.

— Τώρα τί έχεις να πεις ; ρώτησε ο μεγαλόσωμος άντρας στί Ντίκ.

— Σέρ, άπάντησε ο Ντίκ. Έπειδή βλέπω πως έχεις μεγάλη έξουσία, μη με παραδώσης στί χέρια του ανθρώπου αυτού, που σκότωσε τόν πατέρα μου και μου πήρε τά χρήματά μου. Παραδίνουμι στί χέρια σου, να με κρίνη ο νόμος κι' άν είμαι φταίχτης να τιμωρηθώ.

— Λόρδε μου, φώναξε ο Σέρ Ντάνιελ. Μην τόν πιστεύεις. Τό ματωμένο του μαχαίρι μαρτυρεί πως λέει ψέμματα.

Τότε η 'Ιωάννα που είχε συνέρθη από τή λιποθυμία της έπεσε στί πόδια του άγνωστου άρχοντα.

— Λόρδε του Ρίστιγγαμ είπε. Ο Σέρ Ντάνιελ είναι ο φταίχτης.

Όσο είχε τό Ντίκ μαζί του, τόν είχε και με τό μέρος του ένάντια στί Μαύρο Βέλος. Μα έμα θέλησε να τόν σκοτώση και να τόν χωρίση από μένα, τί θέλατε να κάνη ο Ρίχαρτ Σέλτον ; Γίνηκε ο πιδ άσπονδος έχθρός του Σέρ Ντάνιελ.

Τώρα μπορείς να κρίνης, άρχοντά μου, ποιός έχει τό δικηνο και ποιός τό ιδίκο.

— Σέρ Ντάνιελ, είπε αυστηρά ο Λόρδος Ρίστιγγαμ. Έδώ πρόκειται για ένα ζήτημα πολύ σοβαρό. Θα αναλάβω να τό τακτοποιήσω μένος μου.

Έκινε ένα σημάδι με τό χέρι του. Οι άνθρωποι του, που τόν κυτούσαν μέσ' τά μάτια, πήραν τό Ντίκ και τό Λάουλες από τά χέρια τών ανθρώπων του Σέρ Ντάνιελ και περικυκλώνοντάς τους για να τούς προσφύλαξουν έξαρταστήσανε προς τήν άκρη του Σόρεμπυ.

Καθώς περνούσανε μπροστά από τήν 'Ιωάννα, εκείνη σήκωσε και τά δυο χέρια για ν' άποχαιρέτηση τό Ντίκ. «Κουράγιο, τω φώναξε, η δικαιοσύνη είναι μαζί σου».

ΚΕΦΑΛΑΙΟ V

Ο ΛΟΡΔΟΣ ΡΙΣΤΙΓΓΑΜ

Ο Λόρδος Ρίστιγγαμ κατοικούσε τότε

Τράβηξε τό έφιπος του και χάρησε στί Ρίχαρτ ένα τίτλο ευγενείας.

χα ο Ντίκ. Τι κακό έκανα ; Άγαπώ τήν 'Ιωάννα κι' εκείνη τό ίδιο. Αυτό μέκανε νερθω να τή βρω. Για έλα τέλλα που γίνηκαν είμαι άθώος.

Ο κόσμος που άκουγε τοΰδιωσε δίκηνο. Μερικοί όμως μαρτύρησαν πως μπήκε από χτές τό βράδυ στί σπήτι του Σέρ Ντάνιελ μεταμορφωμένος σέ πάστορα. Και ο Σέρ Όλιβερ έδειξε και τό Λάουλες για να τόν πιάσουνε κι' αυτόν.

Άλλοι-τους βοηθούσανε για να ξεφύγουν κι' άλλοι τούς χτυπούσανε με τά όπλα.

Τότε ένας μεγαλόσωμος και ώ-

ο Ένα μικρό σπητι στην άκρη του Σόρεμπυ, φιλοξενούμενος σ' ένα φίλο του.

Το σπητι ήταν στενόχωρο και γι' αυτό το Ντίκ και το Λόουλες τους βάλανε μαζί στο ίδιο δωμάτιο.

— Καλά τάπες Μάστερ Σέλτον, είπε ο Λόουλες. Θα μάς δικάσουνε, κι' ως το βράδυ θα μάς κρεμάσουνε στο ίδιο δέντρο. Έκτός κι' αν μάς σώσει ο Έλλης Ντουκγουόρθ.

— Αν μπορεί να το κάνει, τότε νασαι σίγουρος πως θα σωθούμε, είπε ο Ντίκ, κι' ενώ είχε βοθησει στής σκέψεις του, ο Λόουλες σε μιὰ γωνιά, βυθίστηκε σε βαθύ ύπνο.

Αργά το απόγευμα οδηγήθηκε ο Ντίκ μπροστά στο Λόρδο Ρίστγχαμ.

— Ντίκ Σέλτον, του είπε. Έγνωρίζα τον πατέρα σου που ήταν ένας τίμιος τζέντλεμαν, και γιαυτό θέλω ναμαι άπεικτής μαζί σου. Μα έχεις πολλά εναντίο σου. Κάνεις παρέα με δολοφόνους και αντάρτες, που συνωμοτούν ενάντια στο Βασίλειο. Σε κατηγορούν πως άρπαξες ένα καράδι. Μπήκες στο σπητι του έθροου σου μεταμορφωμένος σε πάστρα. Και τή νύχτα βρέθηκε σκοτωμένος ένας άνθρωπος.

— Έχετε δίκιο, τον σκότωσα εγώ, και γιά να σάς το αποδείξω, όρίστε ένα γράμμα που βρήκα πάνω του.

Ο Λόρδος Ρίστγχαμ διάβασε το γράμμα.

— Γιατι μου το δίνεις αφού είσαι Υορκέζος; τον ρώτησε.

— Μα όταν πρόκειται για προδότες, Λόρδε μου, τότε δεν είναι έλα τα μέρη ίδια; φώναξε ο Ντίκ.

— Έχεις δίκιο, νεαρέ Σέλτον, είπε ο Λόρδος. Μα με το Σέρ Ντάνιελ δεν πρέπει να έχης τόση έχθρα. Είναι ένας πιστός και άφροισωμένος άπαδός της Βασιλίσσης κι' ετι κάνει είναι για τα συμφέροντά της.

— Σάς παρακαλώ να ρίξετε μιὰ ματιά και σ' αυτό το γράμμα, γιά ν' αλλάξετε τήν ιδέα που έχετε γι' αυτόν.

Και ο Ντίκ έδωσε στο Λόρδο Ρίστγχαμ το γράμμα του Σέρ Ντάνιελ προς το Λόρδο Γουίνσαλευντέιλ.

Ο Λόρδος Ρίστγχαμ έγινε κατακόκκινος από το θυμό του, διαβάζοντας το γράμμα.

— Εύχαριστώ Ρίχαρτ Σέλτον, είπε στο Ντίκ, μ' έβγαλες από μιὰ πλάνη. Για να σου δείξω τήν ευγνωμοσύνη μου σ' αφίνω έλεύθερο. Μα το γέρο σύνοργό σου θα τον κρεμάσω, γιατί ο κόσμος ζητάει να τιμωρηθή ο δολοφόνος τής νύχτας αυτής.

— Λόρδε μου, σάς το ζητάω πρώτ-η και τελευταία χάρη να του χαν-ρίσετε τή ζωή. Ήρθε εδώ γιά χαν-τήρι μου, και δε φταίει σε τίποτα.

— Μάστερ Σέλτον, είσαι περίεργος τύπος. Πρέπει ναλλάξεις λίγο χαρακτήρα αν θές να ζήσης σ' αυτό τον κόσμο. Άς είναι, σου κάνω αυτή τή χάρη. Πάρτον, και φύγετε από το Σόρεμπυ όσο μπορείτε γρηγορότερα. Ο Σέρ Ντάνιελ δε θα σ' άφιση ζωντανό αν τύχη και σε βρή.

— Λόρδε μου, έλπίζω πως κάποια μέρα θα είμαι αξίος να σου ανταποδώσω τή σημερινή σου καλωσύνη, είπε ο Ντίκ.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ VI
ΠΑΛΙ Ο ΑΛΜΠΛΑΣΤΕΡ

Είχε βραδυάσει πιά, όταν ο Ντίκ και ο Λόουλες κατάφεραν να δρα-πετέψουν από το σπητι του Ρίστγχαμ.

Χωθήκανε σε έναν άχυρώνα ως που να γίνη καλά καλά νύχτα. Ύστερα με χιλίες προφυλάξεις κατεθήκανε στο λιμάνι.

Εκεί που περνούσανε μπροστά σε μιὰ ταβέρνα φωτισμένη ξάφνου βγήκαν από τήν πόρτα τρείς άνθρω-ποι Φαινόντουσαν μεθυσμένοι και παραπατούσανε.

Ήτανε ο Άλμπλάστερ ο καπετά-νιος τής «Καλής Ήλπίδας» κι' ο Τόμ ο σύντροφός του.

Μόλις είθανε τους δυο καλόγε-ρους, ο Άλμπλάστερ φώναξε :

— Δόστε, καλοί μου χριστιανοί, καμιά δεκάρα στον κακομοίρη τον Άλμπλάστερ που του πήρανε το καράδι και τον άφισανε στο έρσο.

Ο Ντίκ κι' ο Λόουλες δεν άπαν-τήσανε λέξη.

— Είσατε μουγοί; ξεφώνισε ο Άλμπλάστερ.

Ο Τόμ που ήτανε ένας δυνατός άντρας έπεσε πάνω τους. Ο Λόου-λες τον έρριξε κάτω με μιὰ γροθιά, και τώδωσε στα πόδια.

Μα πριν προφτάσει να κάνει το ίδιο και ο Ντίκ, ο Άλμπλάστερ τον άρπαξε από τα χέρια και γυρί-ζοντας τον προς το φώς του φεγγα-ριού γιά να δη το πρόσωπό του, τον αναγνώρισε.

— Παναγία μου, φώναξε: αυτός είναι ο πειρατής. Έλα Τόμ, βόγηθα να τον πάμε μέσα στην ταβέρνα.

— Πρώτα να τον ψάξουμε να του πάρουμε τα λεφτά να μη θέλουμε μοιρασιό και οι άλλοι, είπε ο Τόμ.

Δε βρήκανε πάνω στο Ντίκ παρά το δαχτυλίδι που τούδωσε ο Λόρδος Φόξχαμ.

— Πουαι το καράδι μου; πουαι

τα κρασιά μου; ξεφώνιζε ο Άλμ-πλάστερ, δός μου ένα σκοινί να τον δέσω χειροπόδαρα. Τόμ.

— Άμα τον έδεσε άρχισε να τον γυ-ρίζη βόλτες κρατώντας τον σαν και-χνιδ. στα δυνατά του χέρια. Ύστερα κουρασμένος τον άκούμπησε στην άμμο.

Μιὰ φωτεινή σκέψη πέρασε στο σκοτισμένο μυαλό του Ντίκ.

— Τρελλαθήκατε καλοί μου αν-θρωποι; τούς ειπε. Τώρα που ή τύχη σας άνοιξε, και που θα πλου-τίσετε όσο κανένας ναυτικός, με δέ-νετε σε σκυλί! Το χρυσάφι θα τρέ-χη σε βρόση μέσα στα χέρια σας αν μ' άκούσετε τί θα σάς πω.

— Ά, είπε ο Τόμ, πας να μάς γε-λάσης.

— Να σάς γελάσω; Δεν είσατε κουτοί. Όταν σάς πήρα το καράδι είχα τους συντρόφους μου και ή-μουνα δυνατός. Τώρα είμαι στα χέ-ρια σας άδύνατος και μόνος. Λύστε μου τα χέρια και πάμε να πιούμε.

— Πάμε. Άλμπλάστερ, ειπε ο τρίτος σύντροφος. Αυτόσ πεδ θα με κοροϊδέψη δε γεννήθηκε ακόμα. Τι χάνουμε να τον άκούσουμε; Μπο-ρεί να λήη και αλήθεια.

Τοσ λύσανε το σκοινί. Τοσ έλευθε-ρώσανε τα πόδια. Μπήκανε στην ταβέρνα και καθίσανε.

— Λέγε, νεαρέ μου, ειπε ο τρί-τος ναυτικός που τον λέγανε Πίρετ. Άν τον κάνεις πλούσιο τον Άλμ-πλάστερ τότε θα σε συχωρέση γιά το κακό που τούκανεσ.

Ο Ντίκ έπρεπε να προσέχη τα λόγια του. Και να μιλήη τόσο άργά ώστε να βρουν τον καρπό οι άλλοι να πιούν κι' άλλο κρασί και να με-θύσουνε δόλτελα.

Άρχισε λοιπόν να τούς λέει τήν ιστορία του Άλμ-μπλάστερ με τούς θησαυρούς και τις σπηλιές, κι' ελα αυτά τούς έλεγε πως είναι στο Σό-ρεμπυ.

Εκείνοι πίνανε, πίνανε. Ο Άλ-μπλάστερ μισομεθυσμένος και μισο-κοιμισμένος καθέτανε με τα χέρια κρεμασμένα. Το ίδιο κι' ο Τόμ.

— Και οσ είσαι άπ' αυτούσ που βρήκατε το θησαυρό; ρώτησε το Ντίκ ο Πίρετ.

— Ναί, ειπε ο Ντίκ. Μα αν θέ-λετε πάμε μετς οι τέσσερις πρωτ πρωτ στο δάσος εκεί είναι ή σπη-λιά, φορτωνόμαστε το χρυσάφι και ες τρέχουν οι άλλοι να το γυρεούν ύστερα.

— Και πιά είναι ή μαγική λέξη που άνοίγει τή σπηλιά; ξαναρώτη-σε ο Πίρετ.

— Αυτή τήν ξέρουν μόνον οι

τρείς κλέφτες άπάντησε ο Ντίκ. Μα απόψε έχω μαζί μου ένα μαγικό πράγμα που θα μπορέσω να τήν ά-νοιξω. Που είναι το δαχτυλίδι που πήρατε από το δάχτυλό μου; Κρά-τα το στα δάχτυλά σου και σήκωσέ το ψηλά κοντά στη λάμπα. Νά, έ-τσι. Αυτό λοιπόν είναι το μαγικό.

Ο Ντίκ δεν έχασε ούτε στιγμή. Άρπαξε το δαχτυλίδι από τα χέρια του μεθυσμένου και δίνοντας μιὰ κλωτσιά στο τραπέζι το αναποδογύ-ρισε πάνω στους σκοτισμένους θα-λασσιनों κι' έτρεξε στην πόρτα.

Στο σκοινάδι τής νύχτας άκού-στήκανε πυροβολισμοί και πολλοί που τρέχανε γιά να δοθνε τί συμ-βαίνει ψάχνανε κι' αυτοί γιά να βρουνε τον φυγάδα.

Ο Ντίκ είχε τρυπώσει σε μιὰ ανοιχτή αδλόπορτα και γιά καλή του τύχη δε τον βρήκε κανένας εκεί.

Πέρασε πολλή ώρα ώπου να γίνη πάλι ήσυχία στο λιμάνι και να μπο-ρέση ο Ντίκ να φτάση στο Γκόντ Μπαγκαίτζ. Εκεί στα σκοτεινά βρήκε σε μιάν άκρη ένα χράμι σκε-πάστηκε και ξαπλώθηκε δίπλα σ' έναν άλλο που κοιμόταν. Σε λίγο τον είχε πάρει ο ύπνος.

ΒΙΒΛΙΟ V
Ο ΚΡΟΥΜΠΑΚ

ΚΕΦΑΛΑΙΟ I
Η ΔΥΝΑΤΗ ΤΡΟΜΠΕΤΑ

Πρωτ πρωτ ο Ντίκ σηκώθηκε αλ-λαξε ρούχα και πήρε το δρόμο να πάη στη σπηλιά του Λόουλες στο δάσος.

Είχε κάνει το μισό δρόμο κι' έ-φτασε στα πόδια ενός λόφου όταν άκουσε να χτυπάη μιὰ τρομπέτα τόσο δυνατά όσο δεν είχε άκουστή ποτέ.

Άκούστηκε μιὰ δυο φορές κι' ύ-στερα σάπασε.

Ο Ντίκ έβγαλε το σιτέτο του κι' άνέδηκε στην κορυφή του λόφου. Στο δρόμο μπροστά του είδε τότε μιὰ άνιση πάλι. Έπτά άνθρωποι είχαν ριχτή ενάντια σ' έναν.

Μα αυτός ο ένας ήτανε τόσο δυ-νατός που κατώρρωσε να τούς φέρνη ελους βόλτα.

Ο Ντίκ έτρεξε να τον βοηθήση. Εκείνος ξανακινώντας τήν τρομπέ-τα φούηξε δυο μπορούσε πιό δυνατά δυο-τρείς φορές κι' ύστερα ξανάρχι-σε να πολεμά.

Τότε άπ' ελα τα μέρη του δάσους προβάλλανε όπλισμένοι πολεμιστές, και οι έπτά πρώτοι αναγκασθήκανε να παραδοθουνε.

— Πιάστε τους, ειπε ο ήρωσ με τήν τρομπέτα.

Και γυρίζοντας προς το Ντίκ, ο Λόρδος Κρούκμπακ, γιατί αυτός ή-τανε ο νέος που πολεμούσε, ειπε :

— Εύχαριστώ γιά τή βοήθειά σας.

— Σάς συγχαίρω γιά τήν άνδρεία σας Λόρδε μου, άπάντησε ο Ντίκ.

— Με ξέρετε ποιδς είμαι; ρώτη-σε ο Λόρδος.

— Όχι ακόμα ειπε ο Ντίκ.

— Και γιατί θέλατε να με σώσε-τε; ρώτησε με έκπληξη ο Λόρδος.

— Κινδυνεύατε, αυτό ήταν άρκε-τό, ειπε ο Ντίκ.

— Με ποιό κόμμα είσαι, ρώτησε πάλι ο Κρούκμπακ.

— Δεν το κρύβω, είμαι με τήν Υέρκη.

— Τόσο το καλλίτερο ειπε ο άλ-λος.

Και γυρνώντας στους ανθρώπους του τούς ειπε :

— Κρεμάστε τους τώρα αυτούς.

Σε λίγο οι συνωμάτες κρεμόντου-σαν στα δέντρα.

— Λόρδε μου, ειπε στο λόρδο Κρούμπακ ένας εμπιστός του. Πάρ-τε και σεις μερικά βέλη μαζί σας. Κινδυνεύετε ετσι άσπλος.

— Δεν χρειάζομαι δίπλα, άπάν-

τησε περήφανα ο Λόρδος. Κρυφήτες τώρα στο δάσος. Μα άλλη φορά ν' άκούτε γρηγορότερα τήν τρομπέτα. Και οσ, γενοαίτε μου, ειπε γυρίζον-τας στο Ντίκ, ελα κοντά μου. Εί-μαι ο Λόρδος Ρίχαρτ του Γκλώστερ. Και οσ, ποιδς είσαι ;

Ο Ντίκ τού ειπε τόνόμά του και τούδειξε το σημάδι του Φόξχαμ που ο λόρδος το αναγνώρισε άμέσως.

— Έχεις τις πληροφορίες του Φόξχαμ μαζί σου ;

— Όχι Λόρδε μου, ειπε ο Ντίκ και τού εξήγησε πως τις είχε χώσει στην άμμο γιά ασφάλεια. Ξέρω δε-μως πολλά πράγματα γιά τούς έ-χθρούς σας.

— Πόσοι είναι; ρώτησε ο Γκλώ-στερ.

— Ουτε δυο χιλιάδες άπάντησε ο Ντίκ.

— Μ' ακολουθήνε επτακόσιοι άν-τρες μέσα στο δάσος, ειπε ο Λόρδος. Άλλοι επτακόσιοι θύρηθον από το Κέτλεϋ να με συναντήσουν εδώ. Κι' ο Λόρδος Φόξχαμ με περιμένει με άλλους πεντακόσιους στο Κόλλυ-γουντ. Να περιμένουμε επίθεση, η να επιτεθούμε εμεις ;

(Ακολουθεί)

ΑΠΟ ΤΙΣ 4 ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΥ 1947

“ΟΙ ΦΥΛΑΚΙΣΜΕΝΟΣ ΤΟΥ ΜΑΥΡΟΥ ΠΥΡΓΟΥ,”
Το νέο μας αστυνομικό μυθιστόρημα

ΑΠΟ ΤΟ ΝΕΡΑΪΔΟΚΟΣΜΟ

ΣΤΟ ΒΥΘΟ ΤΗΣ ΘΑΛΑΣΣΑΣ

(Συνέχεια από το προηγούμενο)
"Εστράφη βίσιτικά για να γυρίσει πίσω στο Νιάνοιγκ, αλλά τότε χαμένα και δεν ήξερε πώς να τραβήξει. Άλλοκοτα και τρομαχτικά πλάσματα κολυμπούσαν πάνω από του κοιτάζοντάς τον μ' ολοστρόγγυλα μάτια κι' ο φέβος του μεγάλωνε από στιγμή σε στιγμή.
Για την ώρα είχε φτάσει σ' ένα στενύ περάσμα και πήρε την απόφαση να το δοκιμάσει. Μά μόλις μπήκε μέσα, σταμάτησε μπροστά σε δύο ορθάνοιχτα μάτια, που κοίταζαν ελάτιστα μέσα στα τρομαγμένα δικά του.
— Θέ μου! — σκεπτόταν ο Νάκης — αν είχα ακούσει τη νεράιδα! Και — ξέρετε — παρατήρησα πολλές φορές πως όταν τα παιδιά δεν ακούνε τί τους λέν οι μεγάλοι τσροαι και γνωστικότεροι τους, γρήγορα μετανιώνουν γι' αυτό.
Τα ορθάνοιχτα μάτια μένουν κερφωμένα πάνω στο παιδάκι, που τρομαγμένο χάθηκε στο βαθούλωμα ενός βράχου μην το λωμώντας να κωνήθη. Ξαφνικά άρχισε να νιώθει μια παράξενη αλλαγή να γίνεται πάνω του και με φρίκη παρατήρησε πως άλλαζε σχήμα. Ναι, ήταν αλήθεια. Η νεράιδα τον είχε συμβουλευθεί να μη φοβηθή, και φαίνεται αυτό θα έννοοσε. Ο Νάκης γρήγορα μεταμορφώθηκε σε μιάν ανεμώνη της θάλασσας, φυτρωμένη γερά στο βράχο, όπου είχε χωθή.
Τ' αγοράκι αγωνίστηκε σκληρά να διώξη το νάρκωμα που αισθανόταν, ανώφελα όμως. Προσπάθησε να βγάλει μια φωνή, αλλά το μόνο που κατάφερε ήταν ν' άνοιξη το στογγυλό του, σάν λουλούδι, στόμα, όπου μικρά πλάσματάρια χώνονταν μέσα κι' ήταν υποχρεωμένο να τα καταπίνη.
Σ' αυτό το μεταξύ η Αίνα, που περίμενε φρόνιμα το γυρισμό της νεράιδας, είχε γευτή θαλασσινά μουρα κι' άλλα φρούτα που της πρόσφερε ο άλλόκοτος βιολιτζής, και σάν ξανάρθε η νεράιδα ξεκίνησε μαζί της για τους υποβρύχιους κήπους.
"Όταν έφτασαν εκεί η νεράιδα στάθηκε.
— Πρέπει να καθλικίψουμε τώρα τ' άλλα του της θάλασσας, είπε. Σφύριξε δυνατά κι' άμείσως πρόβαλαν δύο θαλασσινά άλογα. Η νεράιδα βοήθησε τη Αίνα ν' ανεβή στο ένα λέγοντας.

— Τ' άλλο είναι για το Νάκη. Τ' όνομά τους είναι Ιππόκαμπος. Δέ πάει συχνά το ένα τους μονάχο.
— Θα ήθελα να ήταν ο Νάκης εδώ — είπε η Αίνα συλλογισμένη — και πιστεύω να είναι καλά.
— Ω βέβαια είναι καλά, είπε η νεράιδα με νόημα.
Περάσανε κοντά από μιάν όμορφη θαλάσσια άνεμώνη και η Αίνα έμεινε έκστατική, καθώς άντικουσε την όμορφη της. "Αλίμονο! Ήταν η ίδια άνεμώνη, που μεταμορφώθηκε σ' αυτήν ο Νάκης, και ο καημένος αγωνίστηκε τόσο σκληρά να κίνη την άδερφή του να τον άναγνωρίση. Μά εκείνη κοίταζε μονάχα με θαυμασμό το πορφυρό της στόμα και τράβηξε το δρόμο της.
"Όταν είδε όλες τις όμορφές των υποβρύχιων κήπων, τα παράξενα «ψάρια-που-πετάνε» κι' άλλα πολλά θαυμάσια, η Αίνα έτοιμάστηκε να ξαναγυρίσει στην άπιφάνεια της θάλασσας.
— Πρέπει όμως πρώτα να βρω το Νάκη, είπε.
— Καλά — είπε η νεράιδα — δε θέλω να σ' άπελπίσω, όμως τώρα αυτό δεν είναι εύκολο. Θυμάσαι που του είπα να μείνει εκεί που τον άφησα και του σούστηκα να μη φοβάται; "Επειδή, δε ν έμεινε κι' έπειδή ν ο β ή θ η κ ε, το αποτέλεσμα είναι να βρίσκεται πάντα κάτω στο βυθό. "Έχει μεταμορφωθεί σε μια θαλάσσια άνεμώνη.
"Η Αίνα άνατριχάισε.
— "Αχ, άδερφούλη μου! — φώναξε με πόνο — πρέπει να σέ βρω.
Πήδησε κάτω από τη ράχη του Ιππόκαμπου άποφασιστική.
— Θα είχατε την καλωσύνη να με βοηθήσετε; παρακάλεσε γυρνώντας στο μέρος της νεράιδας.
— Απαίμαι, γιατί αυτό δεν επιτρέπεται από τον κανονισμό — άπάντησε η νεράιδα —. Έχει προειδοποιηθή, δεν ειν' έτσι; Και δεν είναι δικό του φταίξιμο αν δεν άκουσε τη συμβουλή και τώρα τιμωρείται γι' αυτό;
— Ναι-ναι — είπε η Αίνα — μά τ ό τ ε δεν ήξερε ο Νάκης πως πρέπει να είναι οπάνω.
— "Αρα — παρατήρησε η νεράιδα — αυτό λοιπόν θα τον μάθη.
Και κολύπησε γι' άπάνω, άφήνοντας το καρτσιάκι ολαμόναχο στο βυθό της θάλασσας.
"Η Αίνα την είδε περιλυτή να φεύγει. "Υστερα γύρισε να ψάξη για τον δυστυχισμένο τον Νάκη. Φριχτά πλάσματα κολυμπούσαν κοντά της και κάρφωναν τη ματιά τους άπάνω

της, μα ήταν τόσο άπορροφημένη στο ψάξιμό της, που ούτε καν τα πορατήρησε. Δεν ήξερε ότι μια δυνατή καρδιά που αγαπάει είναι καλύτερο άμυνικό όπλο κι' άπδνα μυτερό σπαθί — ως τόσο αυτό ειν' αλήθινό. Στην τρυφερή καρδιά της έκαιγε μια λαμπερή ρόδινη φλόγα, κι' όλα τα πλάσματα της θάλασσας τη βλέπανε κι' άπομακρύνονταν.
Περατοδσε κοιτάζοντας με προσοχή δεξιά κι' άριστέρα. Μίλοσε ευγενικά σε κάθε άνεμώνη, με την έλπιδα πως μπορούσε να ναι ο Νάκης και πως θα της έκανε κάποιο νόημα. Μά σάν ήρθε στο Νάκη, αν και αυτές άνοιξε διάπλατα το πορφυρό του στόμα και προσπάθησε (ώ, πως προσπάθησε!) να φωνάξη «"Εδώ άδερφούλα, εδώ, α ύ τ ό που βλέπεις είναι ο Νάκης!»), δεν μπόρεσε ούτε έναν ήχο να βγάλει, κι' η Αίνα προχώρησε. Το κεφάλι του Νάκη-άνεμώνης έγυρε μαραμένο, γιατί ένωθε πως κι' η τελευταία του έλπιδα χάθηκε. "Αλλά άκριβώς έκίνη τη στιγμή η Αίνα γύρισε, είδε το μαραμένο κεφάλι του λουλουδιού και ήρθε πίσω τρέχοντας.
— Αδός είναι ο Νάκης — φώναξε — το ξέρω, το ξέρω! "Αγαπημένο μου Νάκη έβγα έξω!
Και τόσο δυνατή είναι η άληθινή άγάπη, ώστε πραγματικά έδ γ α λ ε τον Νάκη από τη σφιχτή φυλακή του και μεταμορφώθηκε σ' ένα μικρό ξανθομάλλιο άγρι.
"Α, πως τα δύο παιδά άγκαλιαστήκαν και πως ο Νάκης έσφιξε το χέρι της άδερφής του!
— Τώρα — είπε η Αίνα — δεν πρέπει να χουμε φόβο και εξ άλλου είμαστε γεροί. "Ας θελήσουμε κι' οι δύο μας μ' όλη μας την καρδιά να βρεθούμε πάνω στην άπιφάνεια, και είμαι βέβαιη πως θα βρεθούμε.
"Έτσι, κι' οι δύο θελήσαν δυνατά, κι' άμέσως βρέθηκαν στην άμμουδιά, έχοντας πάνω τους τον ολόφωτο γαλάζιον ουρανό. Και η μητέρα τους κοιμότανε κάτω από την παλιάν όμπρέλλα, όπου την είχαν άφρισε — ποιός ξέρει πόσον καιρό πριν.
"Ο Νάκης έθγαλε μια βαθειά, βαθειά άναπνοή και κοίταζε γύρω του.
— "Ω! — φώναξε — δεν θα παρκαρτώσω ποτέ, π ο τ ε πειά.
Και η μητέρα του, που δεν ήταν πραγματικά κοιμισμένη, τον άκουσε και χαμογέλασε κάτω από την παλιάν όμπρέλλα.

(Από τ' "Αγγλικά") Μ.Α.Τ.

ΣΕΛΙΣ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

ΤΟ ΚΑΝΑΡΙΝΑΚΙ ΜΟΥ

Είναι πρωί' ο ήλιος ανατέλλει πίσω απ' το βουνό χαρίζοντας σ' όλη την έσοχή τις χουσές του άχτίνες που χυνώσνουν το ποταμάκι που παικιδίζουν με τα φύλλα των δένδρων και που πέφτουν άπάνω μου και με έφυνοιν από τον ώραίο μου ύπνο. "Εγώ σηκώνομαι πλένομαι και κάθομαι για να φάω' άφού έφυγα βγήκα στην αθή για να τάισω τα ζώα. "Εδώσα κριθάρι στις κόττες, ψωμάκι στις πάπιες και μουρόφυλλα στα κουνέλια και πήγαινα και στο καναρινάκι μου να δώσω κεχει και καναβούρι. "Όταν όμως έφτασα είδα πως η πορτίτσα του κλωβιού ήταν άνοιχη και το πουλάκι μου έλειπε' αυτό με λυπήσε πολύ και ξεσπασα σε φωνές:
— Μαμά το καναρινάκι μου λείπει φώναξα. Στο άκουσμα «το καναρινάκι μου λείπει» έτρεξαν όλοι μπροστά στο κλωβί' είδαν πως το πουλί μου έλειπε, στενοχαρήθηκαν λιγάκι κι' έφυγαν' μόνον έγω κάθησα λυπημένος πολύ γιατί έγω το είχα αναθερμει από μικρό κι' έγω το είχα σώσει από τους μικρούς κυνηγούς του που με τα λάστιχα το είχαν πληγώσει στο ποδοράκι του και στη φτερούγα του κι' ένώ του έκανα ιατρική θεραπεία, κι' όταν έγινε καλά το έκλεισα μέσα στο κλωβάκι για να μου κελαιδίει χαρούμενα και ώραία και να με ξυπνάει κάθε πρωί με το γλυκό του κελαιδιόμα' σήμερα όμως όλα μου φαίνονται θλιμένα' το καναρινάκι μου δε βρισκόταν πιά στο χέρι μου, βρισκόταν στα χέρια των κακών μικρών κυνηγών που το πληγώσαν και στο τέλος μια νύχτα μου το πήραν.

Πουλί της Καταιγίδος

ΜΕ ΤΟ ΤΡΑΙΝΟ

Βρισκόμαι μέσα στο τραίνο που με φέρνει στη Θράκη. Άκουμπά στην άναπαιτική πολυθρόνα και άφήνω το βλέμμα μου να θαυμάξη τις όμορφές της φύσεως που σάν κινηματογραφική ταινία ξετυλίγονται μπροστά μας. Είναι ένα εξαίσιο άπόγευμα. "Η γη είναι άκόμα όγρη από την πρωινή καταιγίδα, μα ο ουρανός είναι καταγάλανος και μόνο λίγα χιονάτα σύννεφα τον στολίζουν. "Ο άέρας είναι δροσερός και ο ήλιος εύχόριστος. Το τραίνο κρέγεται μουρμουρίζοντας το μονότονο τραγούδι του και τα δένδρα, τα λιβαδιά, τα χωριουδάκια στροβιλίζονται κι' αυτά σ' έναν εύθυμο χορό.
Παρνούμε την Πλατανιά, το Παρναύσιον, την Σκουροπούλη με τους ολοκάθερους σταθμούς σκαπαμένους με παρικοκαλάδες. Τώρα τρέχουμε κλάι στον Νέστο. Το τοπείο έχει μια άγρια μεγαλοπρέπεια. Τα βουνά σχηματίζουν μια γιοφάντα που το τραίνο την διασχίζει σε εθεία γραμμή. Κάθε πέντε λεπτά και ένα τούνελ βρισκόμαστε διάδοχικά από το σκοτάδι στο φώς κι' είν

ναί το πιο όμορφο θέαμα που αντίκρυσσά ποτέ. Τα βουνά είναι πανύψηλα, άπότομα, άγρια. Στους πρόποδες το ποτάμι, άλλου βροθί κι' άλλου ρηχό, άκολουθεί τον ατέλειωτο δρόμο του. Αιώνόβια πλακάνια, σημάδες, όξεις, λτιές κλειούσες βρέχουν τις ριζες τους στο νερό και άπλώνουν ίκερευτικά τα κλαδιά τους. "Η κατάξεανθη Νεοζηλανδέζα, που συνοδεύω, κωπά χαρούμενα τα χέρια της μπροστά στη χάρη της ελληνικής γής. Ξαφνικά το τραίνο βγαίνει στον καταπράσινο κάμπο κι' άφήνει πίσω του το ποτάμι. "Όλα είναι ήνεμα και τρυφερά. Τα μακρυνά γαλάζια βουνά, οι άπέραντοι άγριοι και τα εισηικά κοπάδια που βόσκουν στη χλόη. "Έχει σουρουπάσει πιά και ο ήλιος δίνει πίσω από τα σύννεφα ορίζοντας μια χρυσορόδινη ομίχλη. Τα βουνά είναι μόβ και σιγά-σιγά τα χρώματά τους γίνονται πιο άμυδρά έως ότου δεν διακρίνεις παρά τον σταχτι όγκο τους στο βάθος. "Η νύχτα πέφτει γρήγορα. Τώρα δεν βλέπουμε τίποτέ παρά τα φώτα των σταθμών που κυνηγιούνται μέσα στην νύχτα. "Η ώρα περνά. Τα μάτια μου άρχίζουν να μισοκλείουν όταν ξαφνικά αντίκρυσσαμε την πόλη κατάφωτη και την άλωσιδα των γρι-γρι μακρυνά στην θάλασσα. Φιτάσαμε!

Αμαρυσίλης

Ο ΧΡΟΝΟΣ

Λέγουν στο παιδί τα γελιδνία:
«Τώρα κρυώνουμε, πικρά μακρυνά, όταν θα λυώσουν, πικρά, τα χιονία, θάρροτιμα πάλι για συντροφιά!»

Λέγει στο δένδρο το κίτρινο φύλλο:
«Κοιμένο δένδρο, σ' άφηνω για! Μ' αυτό το κροθ κι' έγω θα φύγω, μά θα γυρίσω με τα πουλιά!»

Και λέγει τώρα εις τους άνθρώπους ο γέρο-Χρόνος:
«Φεύγω κι' εδώ πουλιά και άνθη στους ίδιους τόπους είν ξαναφύονε, μά όχι κι' έγω!»

(Από το ίταλικό του Βερνι) Γιάννης Γιαννάκης

ΒΙΒΛΙΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ "ΔΙΑΠΑΛΑΣΣΕΣ",

"Αθήνα, όδός Αέκκα 18 15 Δεκεμβρίου 1946

ΣΗΜΕΡΑ δημοσιεύονται τα Νέα του 1947, και έλπίζω να μείνετε πολύ εύχαριστημένοι γιατί αυτή τη φορά μοιάζουν... προπολεμικά. Περισότερα δεν σας λέω.

"Επειδή ξέρω πως, περισσότερο από κάθε άλλον, "Έλληνα συγγραφέα, για τον κ. Φαίδωνα πανίς ενδιαφέρεστε, σας αναγγέλλω και μιάν άλλη τιμή που

του έγινε σκάν τον καιρό στην "Ιταλία": Ο νέος έκδοτικός οίκος «Palatine» της Ρώμης έγκαινιάσε τη θεατρική του Σειρά με το δράμα Κόκκινος Βράχος» (η «Φωτεινή Σάντη») μεταφρασμένο ίταλικά από τον κ. Antonello Calli, με πρόλογο του ίδιου. Είναι ένα κομψότατο βιβλιαράκι με ώραιότατες εικόνες και κομμήματα.
Νά, δεν σας τόλεγα; Σά να τόξερε, η Μικρή Δογολάγης μου γράφει σήμερα πως δεν χαρταίνει νακούη και να διαβάξη οσα λέγε και γράφουν για τον αγαπημένο της συγγραφέα, τον «μεγάλο φίλο των Διαπλαστώπων» και γι' αυτό λυπήθηκε πολύ τις προάλλες που έτυχε να λείπη από το σπίτι της κι' έτσι δεν άκουσε την όμιλία που έγινε για τον Ξενοπούλο από το Ραδιοφ Σταθμό μας εκείνη την Πέμπτη στις δύο. "Έχασε, πραγματικάς γιατί ήταν μια ώραίοτατη όμιλία — έγω την άκουσα κι' έμεινα καταγοητευμένη.
"Ελληνισπούλα του Μετσόβου, σε πολλούς και σε πολλές συμβαίνει αυτό, δηλαδή να μην ξέρουν και ναπόρθε για παιδιό λόγο παραμέλησαν πολύ καιρό μια βιβλιογραφία που δεν έστρεψε να την παραμελήσουν. "Αλλά έμένα δεν μ' ενδιαφέρει τώρα η εξήγηση του φαινομένου μου στάνε που πήρες επιτέλους την πένα, ύστερ' από πέντε χρόνια που είσαι συνδρομητρια, για να μου γράψης για πρώτη φορά. "Α, τί ώραίο το γράμμα σου! Και τώρα θέλω να ξανακολουθήσης. Συγχαρητέρα για τους βαθμούς, εύχαριστώ για τα καλά λόγια.
"Αφοβό Μάτ, ψάχνοντας σήμερα σε πολλά κομμάτια Σ.Σ.Σ βρήκα κι' ένα γράμμα σου, που παραπέσε βέβαια κατά λάθος και κατά πάσαν πιθανότητα θα έμεινε κι' άναπάντητο. Δεν μου γράφεις σ' αυτό τίποτα σπουδαίο — για κάποια Μ. Αγγελία μόνο — ούτε έχει ημερομηνία για να ξέρω ποτε το εργασιό. Νά ξεψύξ όμως πως αν κάποιο γράμμα σου έμεινε κάποιε άναπάντητο, είναι εξ αιτίας που μου είπα.
Νηρία, με πολλή χαρά — αν θέλεις και με συγκίνηση — ο κ. Ξενοπούλος έλαβε το καλό σου γράμμα και σου άπέγραψε το αντίτυπο της «Αδυνασίας» που άγόρασε και του έστειλε με σου το βιογράφη. Το ίδιο έκαιε και για το αντίτυπο του Ηαλιοού Βιολισού, της καλής δηλ. διαπλαστούλας που είναι τώρα στο Παρίσι, και σε παρακαλώ να της γράψης χαρτετισμούς.
Φωντάτομα, Αγγελοόλουδο, τα χορηγηθήματά σου, όταν είδες δημοσιευμένο το κομμάτι σου εις το Π Πνεύμα σου! "Ε, έτσι κάνουν όλοι την πρώτη φορά, και πολλοί μάλιστα και τη δεύτερη και την τρίτη... Σε συχαίρω για τους βαθμούς σου που καλά.
Κι' έγω, "Ηρωίς "Ελληνισπούλα, λυπήθηκα για το θάνατο της φίλης σου, που πολλά έχ' άκούσει γι' αυτήν. Το ώραίο ποίημα που της αφιέρωσε το έστειλα άμέσως στο τυπογραφείο, για να μη, κατά την επιθυμία σου, σ' αυτό το φυλλάδιο άλλα δεν περιλάξαι κι' αν δεν προφθάση: θα μη σε ερχόμνεο.
Θοιάμβος η "Ελληνική Ραχοόλα! στις εισαγωγικές του Πανεπιστημίου — για τη Χημεία — μπήκε πέμπτη, έφ' οι διαγωνιζόμενοι ήταν 850! Κι' έπειτα με ρωτέ αν είμαι εύχαριστημένη απ' τα παιδά μου...

ΕΓΚΡΙΣΕΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

Δικαιώμα έγκρισεως: δια συνδρομητάς ή αδελφούς των, δοχ. 1000. Δι' έγγραφούς απουπόντας με το ψευδώνυμον δικαιώματα συνδρομητού δοχ 3000.

Νέα Ψευδώνυμα: Λόφδος Βύρων ά. (ΙΙ).

Ανανέωσις Ψευδώνυμων: Συριανός ά.

Η Διάπλασις ασπάζεται τούς φίλους της: *Μαρίαν Θ. Φουκαρέλλη* (έσθ μου έχεις στείλει τρία γράμματα· εγώ δέν σου άπάντηα σε κανένα!) *Σιδιρόβου Δούνα* (δέν περιόριζε· αύτό καθώς θα είδες σου έδιόλεξα από τα ψευδώνυμα) *Σπουργίτι, Ροδανγή, Τριπολιτσιότακι, Σέρ Νίκι, Συριανόν, Δόρδον, Βύρωνα, Γελασιόν Λογοτέχνη* κτλ. (στά γράμματά σας αύτά θ' άπαντήσω στό ερχόμενο).

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

ΣΥΝΕΧΕΙΑ τού 304ου Διαγωνισμού λόγων. Αί λύσεις τού φυλλάδιου τούτου δεκταί έφ' όσον δέν τά έχουν δημοσιεύσει.

198. Διπλοῦς Στοιχειόγραφος

Δυό παλιές βασίλοκαυλές
Αυρεμένες άδεροφύλες
Θά μπορούσες ν' άναστήσης
Αν με τέχνη συκολλησης,
Πρόθεσις μ' ένα σου μέλος
γιά τή μιά·
Έναν άφιθμό ώς κεφάλι
γιά τήν άλλη,
Και δυό σύμφωνα στό τέλος.
(Παλαιόν) **Ατίθασσας**

199. Συλλαβογράφος

Κοινό στοιχείο χημικό
Κανονικά χωρίζεται
Σε σύνδεσμο ύποθετικό
Και στής 'Ελλάδος κάτοικο,
Μά όχι και... κονιάτικο,
Πού όλοι σας γνωρίζετε.
Κερυνθιακό 'Ακρωγιάλι

200. Μεταγραμματισμός
Αίγυπτία γνωστή θεά
Ένα γράμμα της άλλαζει
Κι' άλλη μιά θεά ξανά,
Μά Έλληνίδα παρουσιάζει.
Αμαρυλλίς

201. Αίνιγμα

Γεννιέμαι έγώ προτού νά τό σκεφθής
Και μόλις γεννηθώ πεθαίνω εύθός,
Κι' αύτή πού ύστέρ' από μένα φθάνει,
Πά, πά, τί κρίσο φοβερά πού κάνει!
(Παλαιόν) **Αμαρυλλίς**

202. Μέγα Δεκτυωτόν

***** = Τό άναντίον της
[εὐπραγίας]
***** = Μεσαιωνική πανε-
[πιστημιακή πόλις]
***** = Χάραξις δάδων
[πόμεως]
***** = Έξαγόμενον παλ-
[λαπλασιασμού]
***** = Αρχαία σικελική
[πόλις,

Και καθέτως τά ίδια.
Κερυνθιακό 'Ακρωγιάλι

203. Κρυπτογραφικόν

12345367 = Αρχαίος γλύπτης
2145 = Δαίπει
345 = Γενόρχης
4532 = Πωλοθύναι κι' άγοράζονται
565567 = Αρχαίος έπικός ποιητής
63567 = Ποτών
7352 = Έργον όρος.
Ατίθασσας

204-205. Μεταμορφώσις

1. — Ο **μάσχος**, δι' 6 μεταμορφώσεων νά γίνη **άμνός**. 2. — Η **Άρπα**, δια 3 μεταμορφώσεων νά γίνη **Λόρα**.

Κερυνθιακό 'Ακρωγιάλι

206-212. Πτερωτόν Γράμμα

Πόσοι σί κάτωθι ζητούμεναι λέξεις έχουν από έν γράμμα κοινόν—τό πτερωτόν—τό όποιον άπαντί πρώτον εις τήν πρώτην, δεύτερον εις τήν δεύτεραν, τρίτον εις τήν τρίτην και ούτω καθέξης:

Αρχαίος άθηναίος πολιτικός—άρχ. λυρικός ποιητής—βασιλεύς τού Άργους—άγροτικός ρωμαϊκός θεός—άργοναύτης—υίός τού Έκτορος—διάσημος ρωμαίος οήτωρ.

Αμαρυλλίς

213. Διπλό Κεφάλι

όμός, λεία, δσος, μηρός, Κύρος.
Εις τός λέξεις αύτάς νά προσιεθί άνά έν γράμμα ώς κεφαλή, ώστε νά σχηματισθοῦν άλλαι τόσαι λέξεις τών όποιων τ' άρχικά ν' άποτελοῦν ποταμόν τής Κεντρικής Εβρώπης.

Τριπολιτσιότακι

214. Γεῖφος

```

      . . . . .
     . . . . .
    . . . . .
   . . . . .
  . . . . .
 . . . . .
. . . . .

```

Τριπολιτσιότακι

ΛΥΣΕΙΣ

των Πνευματικών Ασκήσεων των φύλλων 19-20 και 21 22 (1946).

98. Δηλαδή (δῆ, λάδι). — 99. Ζήτω! (ζῆ, τό). 100. Ό όρκος, ή όρκη.—101. Έν φωτογραφία.—102.

ΑΚΑΔΗΜΟΣ 103. ΠΥΡΑΜΙΣ ("Υπερ, ΠΑΝΟΡΑΜΑ Ρομά, Άραμεις, Μαρία, ΑΘΑΝΑΣΙΑ 'Ιρις, Συρία). — 104. ΙΑΝ ΤΑΒ 108. Δια τού Π: κήπος. ΤΡΕ ΠΡΗ πόλος, πάρος, παπάς, Η Σ' ΑΤΝ πάρα.—109. ΦΝ-Α-ΦΝ -ΚΡ=Φωνή λαού φω-Ι Ο Ι ΑΚΡ νή Κυρίου (Φάρος, Να Σ Ν Σ ΣΗΑ πολέων, Λάρος, Φάλαινα, Νότος, Κέρκυρα,

Ρίτζα).—110. Κοκκό κύρακος, κακόν ώόν.—111. Εί δά νησοῦν φίλης, πάσον μάλλον τά χηνών. — 112. Μελέαγρος (μέλι, άγρός)—113. Ποίησις - οίησις.—114. Θρανιον-κρανιον. 115. Βασίλειος, Βασίλειά, Βασίλειον.—116.

```

  Α ν Α ρ Α
 Α λ μ Α ρ μ Α
 Α μ ν Α θ η ν Α
 Α γ κ υ ρ Α ρ α β ι Α
 Α ρ κ α δ ι Δ ι λ α μ α ν Α
 Α μ α ι Θ ε ι Δ ι λ χ η μ ε ι Α
 Α χ ε ρ ο υ ς Δ ι ο υ σ τ α σ ι Α
 Α σ τ ρ ο ν ο μ ι Δ ι ο σ ι ο δ ο ξ ι Α

```

117. ΙΚΑΡΟΣ (καϊός, Άσία, ράκος, όρκος, Σάρος).—118. Λεανίδας—Ίδας= Λέων + (Οϊδίσιος-πους =) Ίδη + (όναγρος-άγρός =) Ον. Άθροισμα ύπολοίπων: ΛΕΩΝΙΔΙΟΝ. — 119. ΜΑΔΡΙΤΗ (Μέκκα, Λάπανια, Κόδρος, ΌμηΡος, Πλωτίνος, κλημαΤίς, άστρα-πΗ)—120. Δικαίως κτθ.—121. Μη ή επι-θόμενι τά άλλότρια (μή, επί θῆ μη, τῆ, άλλο τρία).

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

Δέν δημοσιεύεται Άγγελία υπερβαίνουσα τούς δεκαπέντε στίχους καί μόνον μία τού καθενός εις κάθε φυλλάδιον. — Έως δέκα τό πολύ λέξεις με άλλά στοιχεία δοχ. 500. Περίων τών δέκα λέξεων, 30 δοχ. ή λέξις με άλλά 50 δοχ. με παζά και 80 δοχ. με κεφαλαία. Ό χωριωτός στίχος δοχ. 200.

[B — 95]

Γιά νά περάσῃ ή ώρα: Μικῆς Ζέξας= Δ. Λουλιανίδης, Ασητή Καρδούλα = 'Αθ. Καρακασούλου... **Σοργυ (ΙΙ)**
Ροδανγή

[B — 96]

ΤΡΙΑΘΛΟΝ ΣΥΡΙΑΝΟῦ
1) **Φιλολογικός Διαγωνισμός:** Θέμα Τό μεγαλύτερο ψέμμα (κρυπτα ή παζό). 2) **Προβλήματα:** Είς κεννιστής με τρία άποσπάγματα φτιάχνει ένα τσιγάρο, με δέκα άποσπάγματα πόσα τσιγάρα θα κεννίσῃ; 3) **Γολέσιον:** Κάρι-ποσιάλ. — Βραδύτα εκλεκτότατα! Προθεσμία δίμηνη. Συμμετοχή δωρεάν. Παλήα και νέα διαπλασά-πουλά-ες συμπιτάσσετε. Διαύθυνσις: 'Ελ. Κωνσταντινίδην, Κάνθος — δ παλιός **Συριανός**

[B — 97]

Αλληλογραφῆ με δλους-τες γράφατε 'Γ-φηλάντου 9, 'Αθήνας κ. Βασίλειον Σταφανίδην δια **Αργιολοβίλδου**

[B — 98]

Δέχομαι εύχαριστίως τήν σωμαχία σου **Διαπλασιασικό 'Δοτέρα** και περιμένω δράση. **Κουτορνίδι και Σία** ούτοι φίλος στόν κόρφο σας με λίγα! Ούαι και άλλόμορον. **Αγνάθι**

[B — 99]

Τό καλοκαίρι πέρασε πιά! Ό χειμώνας έφθασε! Έμπρός λοιπόν ες ριχτούμε στήν κίνηση τού αγαπημένου μας περιοδικού με περισσότερη δουή έπέτος! **Γελασιόν Λογοτέχνης**

[B — 100]

Μικρή Λογοτέχνης, ελαβα Μ. Μυσικό, εύχαριστῶ. Προς τό παρόν δέν αλληλογραφῶ. **Έλληνοπούλα** τού Μετόδου, γιατί δέν άπάντησες; Περιμένω. **Μαύρο Βέλος**

[B — 101]

Μικρή Λογοτέχνης μήν κάνεις τίος δέν με γνωρίζεις. **Ασχημόπουλο** γιατί αύτή ή σιωπή; **Γίνο Βούρα** σπουδαία αποκάλυψις χά-χά. Ανταλλάσω Μ. Μυστικά. Δίας Β-31. **Έρωτες Έλληνοπούλα**

ΤΟ ΠΡΑΚΤΟΡΕΙΟ
ΤΗΣ **ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ**, ΒΡΙΣΚΕΤΑΙ
ΟΔΟΣ ΛΕΚΚΑ, 18
ΒΙΒΛΙΟΠΩΛΕΙΟΝ **Η ΑΝΑΤΟΛΗ**,
Στό Πρακτορείο αύτό βρίσχετε Τόμους «Διαπλάσεως» άδευτους και χρυσόδευτους, Μικρά Μυστικά, Λυσόχαρτο, τά φύλλα τού 1945 και 1946 κλπ.
Κάνετε επίσης τήν έγγραφην σας ή τήν άνανέωσιν.